

Raibie taureņi.

Reiz sensenos laikos pasaule izskatījās pavisam citādāka – melnbalta. Tajā dzīvoja arī kādi melni, trausli lidonīši. Tie jautri lidojās apkārt lielos baros, un viņu melnā krāsa nemaz nepiestāvēja to jautrajai dabai.

Tad kādu dienu no debesīm sāka līt raibs krāsu lietus. Tas piešķīra krāsu visam – ūdenim caurspīdīgi zilo krāsu, kokiem, krūmiem un zālei – zaļos toņus. Puķes iekrāsoja visdažādākajās krāsās. Pār pasauli noliecās pat krāsaina varavīksne!

Lidonīši bija nobijušies un kā sikspārņi metās slēpties alās un koku dobumos, bet nepaspēja! Lietus jau bija paguvis nokrāsot to spārnus visdažādākajos teiksmainos rakstos.

Bet tad lietus norima tikpat strauji kā bija sācies! Spārniņi izžuva, un tie jau vairs nebija melnie lidonīši! Nu tiem bija jauni, krāšņi spārni un tiem vajadzēja arī jaunu, neparastu vārdu. Radībiņas pacēlās spārnos, un ļaudis iesaucās: „Skat, kādi skaisti taureņi!”

Un kopš tā laika mazie lidonīši ir krāsaini, un cilvēki tos dēvē par taurenīšiem.